

Навршило се готово месец дана откако је Народна странка предложила да, уз професора Самарџића, будем један од два преговарача у име опозиције на предстојећим преговорима (неко ће то назвати и дијалогом) о изборним условима. Предлагачи су навели да сматрају да бих као професор права, човек са политичким искуством и особа која се више не бави политиком (па неће због личних амбиција да се оствари као посланик или одборник правити непотребне уступке и концесије) - био кандидат прихватљив за широк круг странака. Међутим, за све ово време, само је још Покрет слободна Србија подржао овакав предлог. Поступак ове две партије уважавам, јер у прве редове нису гурали себе и своје страначке пријатеље, већ људе који не припадају њиховој политичкој организацији.

Иако улога преговарача са собом носи само негативне консеквенце - губитак времена, енергије и здравља, прихватио сам предлог Народне странке, уз један услов: да га прихвате и остале странке које су бојкотовале изборе. Учинио сам то у уверењу да је овако фрагилној опозиција неопходна подршка, убеђен да би уврштавање више од троје људи у преговарачки тим опозиције са собом носило развлачење времена кога уопште нема много, јер је расписивање ванредних парламентарних избора могуће и ове године.

Чак и да до одређених уступака дође, време преостало за реализацију договореног је прекратко да би поменути уступци оставили било какав ефекат.

На основу чињенице да су остале политичке организације у ових месец дана оћутале предлог Народне странке, или га иронично коментарисале (што доста говори о атмосфери у редовима опозиције) јасно је да међу њима преовладава став да у преговорима треба да учествује широк круг преговарача, што је велика грешка, која би водила у одуговлачење целог процеса, од чега би корист имао само режим. Посебно би погубно било ако би, са опозиционе стране, у преговорима учествовали председници странака, од којих су неки, већ сада, ушли у јавну трку за “шефа опозиције”, што редукује њихове амбиције да угрозе режим. Нажалост, та се трка огледа у истрчавању у јавност са сепаратним платформама, уместо да је још пре неколико месеци усаглашена једна заједничка платформа, која би тек потом била изложена суду јавности. Утисак је да “инфлација платформи” служи за стицање ситних политичких поена, као да је, у условима ауторитарне владавине (практично несмењивог) режима, битно која ће опозициона странка имати 1,5 а која 2% подршке. На наредним изборима, опозиција се мора борити за слободу, а не за власт и поене.

Будући да у редовима опозиције не постоји консензус око тога да је неопходан што мањи број преговарача, да не постоји заједничка платформа као и да нису припремљени нацрти измена и допуна закона из медијске и кривичноправне области, неопходни за фер изборне услове, мени не преостаје ништа друго него да се захвалим на лепим речима предлагачима из Народне странке. Професионалне и породичне обавезе ми, уз то, не дозвољавају да наставим са вишенедељним ишчекивањем да будем обавештен да ли је моја помоћ опозицији потребна или није. Јасно је да њеном највећем делу није потребна, што је за мене лично - олакшање. У оваквим околностима, када се у појединим сегментима драматично касни са припремама за преговоре, а у другим се заузима потпуно погрешан приступ у односу на преговоре, сумњам да ће ико прихватити да заступа опозиционе странке, сем њихових функционера који тешко да могу имати објективан однос према процесу од чијег исхода зависи да ли ће заузети позиције у парламенту.

“Quod ab initio vitiosum est, non potest tractu temporis convalescere”. Плашим се да су се преговори већ грби родили, на радост оних који су узурпирали све ресурсе и институције у овој земљи, поништивши свако демократско право, па и право слободног изјашњавања на изборима.